

ת"פ 40404/09/15 - מאזן חלאווה, נאסר נופל נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 40404-09-15 מדינת ישראל נ' חלאווה (עציר) ואח'
תיק חיצוני: 3819/15

בפני המבקשים
כבוד השופט ד"ר אוהד גורדון
1. מאזן חלאווה 2. נאסר נופל (הנאשמים 1 ו-2 בהליך שבכותרת) ע"י ב"כ עוה"ד ר' קטילאת וח' קוטינה
נגד המשיבה
מדינת ישראל
ע"י פרקליטות מחוז ירושלים - עו"ד ש' נתן

החלטה

לפניי בקשה לפסוק למבקשים פיצוי בגין ימי מעצרם והוצאות הגנתם, וזאת לפי סעיף 80(א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן "חוק העונשין").

רקע

1. כתב האישום כנגד המבקשים ואדם נוסף (להלן "געבה") הוגש ביום 24.9.15, ובהמשך תוקן. נטען בו כי המבקשים וגעבה השתתפו בהתפרעות שהתרחשה בהר הבית ביום 14.9.16 בסמוך לשעה 7:30, במסגרתה חסמו המתפרעים שער במסגד אל-אקצא וידו אבנים, בלוקים, מוטות ברזל וזיקוקים לעבר כוח משטרה שניסה לפנות את חסימת השער ולסגור את השער. נטען כי המבקשים היו חלק מן המתפרעים וידו אבנים לעבר כוחות המשטרה. לכן יוחסו להם עבירות של תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות והתפרעות, לפי סעיפים 272(2) ו-152 לחוק העונשין (בהתאמה).
2. ביום 15.10.15 התקיימה הקראה, והדיון נדחה לבקשת ההגנה. ביום 10.11.15 השיבו המבקשים לאישום. בתמצית, טענו כי הגיעו למסגד לצרכי תפילה ולא השתתפו בהתפרעות. סנגורו של געבה ביקש לדחות את מתן תשובתו. הצעתי לצדדים מועדי הוכחות בשבוע העוקב, והמאשימה ביקשה להימנע מכך משום שעניינו של געבה נדחה וכדי למנוע הבאת עדים פעמיים. למרות התנגדותה ובשים לב לכך שהמבקשים שהו במעצר, נקבע מועד הוכחות ליום 18.11.15. אלא, שבהמשך ובשל נסיבות משפחתיות מצערות של מותב זה, בוטל מועד ההוכחות. ביום 1.12.15 הודה געבה במיוחס לו ועניינו נקבע לטיעון לעונש. במקביל נקבעה ישיבת הוכחות בעניינם של המבקשים, ליום 21.12.15.
3. ביום 21.12.15 התקיימה ישיבת הוכחות, אך הבאת הראיות לא הסתיימה (נושא עליו ארחיב בהמשך) ועל כן נקבע מועד נוסף, ליום 5.1.06. בהמשך, משהתפנה זמן מתאים ביומן בית המשפט, הקדמתי את הישיבה ליום 28.12.15. במועד זה הושלמה הבאת הראיות ונשמעו סיכומי הצדדים. למחרת, ביום 29.12.15 ניתנה הכרעת דין בה זוכו המבקשים מן העבירות שיוחסו להם.

עמוד 1

4. ביום 1.9.16 הוגשה הבקשה הנוכחית, בה עותרים המבקשים לפיצוי כאמור. ביום 19.9.16 הגיבה המשיבה לבקשה, ביום 25.9.16 הגיבו המבקשים לתגובה וביום 28.9.16 גיבו את בקשתם בתצהירים.

תמצית טענות הצדדים

5. המבקשים עותרים לפיצוי ממספר נימוקים. הם טוענים שהליכי המעצר היו ארוכים וכללו דחיות מספר לבקשתו של שירות המבחן וכי לאורך תקופת מעצרו, שנמשכה 107 ימים, שהו בתנאים קשים מתנאי מאסר והמבקש 1 לא החליף את בגדיו. עוד הוצגו נסיבותיהם האישיות של המבקשים, שהינם גברים בוגרים בשנות הארבעים והחמישים לחייהם, נשואים ובעלי משפחות. למבקש 1 ילד פעוט הסובל מתסמונת דאון ובת הסובלת מנכות בגפיה וזקוקה לסיוע (לבקשה צורפו מסמכים רפואיים). עוד נטען כי המשיבה לא פעלה לצמצום הנזק למבקשים שנגרם כתוצאה מן ההליך, החל בהתנגדותה ביום 10.11.15 לקביעת מועד הוכחות קרוב וכלה בעמידתה על המשך שמיעת הראיות בתום ישיבת ההוכחות הראשונה. בנוסף נטען כי בעת מעצרו של המבקש נגרמו להם חבלות, כי נחקרו מבלי שקיבלו טיפול רפואי וכי המבקש 1 אושפז בבית החולים. לבסוף נטען כי למבקשים נגרם נזק כלכלי משמעותי, הן בהעדר הכנסה בתקופת מעצרו והן משום שלאחר שחרורם נמנע מהם לשוב למקומות העבודה שלהם שכן פוטרו מהם וכיום הם עובדים בצורה בלתי סדירה נוכח הקושי שבמציאת עבודה בגילם.
6. המשיבה עתרה, תחילה, למחיקת הבקשה על הסף. נטען כי תקנה 4 לתקנות סדר הדין (פיצויים בשל מעצר או מאסר), התשמ"ב-1982 (להלן: "תקנות הפיצויים") קובעת כי בקשה לפיצוי צריכה להיות מוגשת בדרך של המרצה מיד לאחר החלטת הזיכוי ואילו הבקשה דנן הוגשה שמונה חודשים לאחר מתן הכרעת הדין. עוד נטען כי תקנה 3 לתקנות הפיצויים קובעת את תחולתן של תקנות סדר הדין האזרחי, התשמ"ד-1984 על הדיון בבקשה, ומשכך היה על המבקשים לצרף תצהיר לבקשתם, דבר שמלכתחילה לא נעשה. לגוף הבקשה טענה המשיבה כי לא התקיימו נסיבות חריגות המצדיקות פיצוי, כי קצב ניהול ההליך הפלילי במקרה הנוכחי אינו חריג ואף קצר, כי המבקשים לא הוכיחו את טענותיהם לנזקים כלכליים, כי אין בגילאיהם להצדיק פיצוי; וכי השימוש בכוח בעת מעצרו נבע מכך שנחשדו בהשתתפות בהתפרעות קשה.
7. יצוין כי בתשובתם מיום 25.9.16 הסבירו המבקשים שהגישו את הבקשה בעיתוי בו הוגשה בשל המתנה לראות האם המשיבה תערער על הזיכוי, ומשום שנדרש להם זמן להתאושש מחווית המעצר הקשה ולהסדיר את ענייניהם לרבות את ייצוגם לצרכי הבקשה. כאמור, המבקשים גם הגישו בדיעבד תצהירים.

דין

המסגרת הנורמטיבית

8. סעיף 80 לחוק העונשין מקנה לבית המשפט שיקול דעת להורות על תשלום לנאשם, שזוכה או שכתב האישום נגדו בוטל, של הוצאות הגנתו ופיצוי על מעצרו או מאסרו. הסמכות קמה מקום בו "לא היה יסוד להאשמה" או שקיימות "נסיבות אחרות המצדיקות זאת". הבקשה הנוכחית נסמכת על העילה האחרונה.
9. תכליתו של הסעיף האמור היא לאפשר הכרה בנזק הניכר הנגרם לאדם כתוצאה מהעמדתו לדין בהליך שהסתיים בזיכוי, וזאת בפגיעה בכבודו, בזכותו לחירות ובממונו. לעניין זה נפסק, כי: "במהלך הדברים הרגיל מטיל הליך פלילי על נאשם הוצאות ממון. שנית, עקב ההליך הפלילי יכול נאשם

שיש אף בנזקי ממון מעבר להוצאות הכרוכות בהליך עצמו. שלישית, מקום שהנאשם הוא אדם מן הישוב - ואולם לא רק כך - יגרום לו ההליך הפלילי צער ובושת, לעיתים קשים ומעיקים. אכן, חזקת חפות עומדת לו לאדם כל העת - עד אם הורשע בדין - ואולם חזקה זו אין בה כדי לנחמו בחיי היום יום או להפיג מהמתח שהוא שרוי בו לעת ההליך הפלילי. חייו של האדם אינם עוד כשהיו קודם ההליך הפלילי ולעיתים לא יחזרו להיות כשהיו גם לאחר זיכויו בדין. לעת ההליך חשוף הנאשם לאמצעי דיון שונים, ואלה יש גם בהם לפגוע בזכויות היסוד שלו. מעצר או מאסר, לבד מכך שפוגעים הם - או עשויים הם לפגוע - במאזן הכספי של אדם יש בהם אף כדי להביא להשפלה ולביזוי" (ע"פ 4466/98 **דבש נ' מדינת ישראל**, פ"ד נו(3) 73 (2002)).

10. אשר לעילת הפיצוי של "נסיבות אחרות" עליה נסמכת הבקשה, עיון בפסיקה שעסקה בפרשנותה מעלה כי היא אינה מתוחמת אלא מותירה בידי בית המשפט שיקול דעת רחב לקבוע באילו נסיבות ובאיזו מידה ראוי לפצות נאשם שזוכה. הנחייה מסוימת ניתן למצוא בקביעה בעניין **דבש** הנזכר לעיל, לפיה מכלול השיקולים הנבחן במסגרת עילה זו כולל שלוש קטגוריות: נסיבות שעניינן בהליכי המשפט, אופי זיכויו של הנאשם ונסיבות אישיות שלו. בניסיון לצקת תוכן נוסף לגדרי שיקול הדעת, ניתן למצוא בפסיקה פירוט של שיקולים, תוך הבהרה כי אין המדובר ב"רשימות סגורות". בכלל זה פסק בית המשפט העליון כי יש לשקול:-

"האם החקירה נפתחה והאישום הוגש בתום לב או שמא הנאשם נפל קרבן לעלילת שווא או לשיקולים זרים, האם החקירה נוהלה באופן ראוי כגון: האם טענת אליבי של הנאשם נבדקה כנדרש והאם נערכה חקירה לעדים שיש לחקור אותם, האם התביעה נוהלה באופן שהכבידה על הנאשם ללא הצדקה וכתוצאה נגרמו לו הוצאות יתרות או מעצרו התמשך מעבר לנדרש, האם המשפט התארך יתר על המידה, ללא הצדקה בעוד הנאשם נתון במעצר ובלי שניתן לייחס את התארכות המשפט לנאשם עצמו, האם הנאשם ניסה לשבש את מהלך החקירה או המשפט, האם התברר בדיעבד ואף שמלכתחילה היה יסוד לאשמה, כי לא היה מקום להגיש את כתב האישום, בשל שיקולים מיוחדים הנוגעים לנאשם, לעניין הציבורי או לנסיבות אחרות, ואם בית המשפט זיכה את הנאשם מחמת הספק בשל העדר ראיות מספיקות או בשל פגם דיוני בניהול המשפט, או שבית המשפט קבע בצורה פסקנית כי הנאשם לא ביצע עבירה. רשימת השיקולים אינה סגורה ואינה מחייבת" (ע"פ 7826/96 **רייש נ' מדינת ישראל**, פ"ד נא(1) 481 (1997)). ראו גם רע"א 310/84 **ברעלי נ' מדינת ישראל**, פ"ד לח(3) 503 (1984); ע"פ 5695/14 **עבד אלקאדר נ' מדינת ישראל** פס' 17-18 (פורסם ב"נבו", 2.9.15).

מנגד, הזכות הנדונה אינה מידית או "אוטומטית", ושיקולים שונים עשויים להביא להימנעות מפסיקת פיצוי לנאשם שזוכה או לצמצום הסכום. בכלל זה על בית המשפט לאזן בין הפגיעה בזכויות הפרט, לבין האינטרס הציבורי שעלול להיפגע עקב החיוב בפיצוי, ובפרט החשש כי חיוב זה ירתיע את גורמי אכיפת החוק מפני העמדת נאשמים לדין (רע"פ 4121/09 **שניא נ' מדינת ישראל** (פורסם ב"נבו", 2.3.11), ע"פ 5923/07 **שתיאווני נ' מדינת ישראל** (פורסם ב"נבו", 6.4.09)).

יישום

11. איני סבור כי השיהוי בו הוגשה הבקשה, הגם שהוא משמעותי, מצדיק מחיקת הבקשה על הסף. להסבר אפנה לנימוקים שיוצגו בהמשך ואשר מציגים פגיעה משמעותית במבקשים כתוצאה מניהול ההליך. בנסיבות העניין איני סבור שראוי להתעלם מפגיעה זו מטעם שעניינו במישור הדיוני. עוד שקלתי את הסבריהם לשיהוי, וניתן לקבל כי לאחר תקופת מעצר ממושכת ונוכח קושי כלכלי יתקשו נאשמים לגייס את הכוחות והמשאבים הדרושים לצורך הגשת בקשה לפיצוי.

12. ועם זאת, התקופה אותה המתונו המבקשים היא ממושכת, ועולה על שמונה חודשים מאז ניתנה הכרעת הדין. בכך יש פער ניכר אל מול הקביעה, בתקנות 2 ו-4 לתקנות הפיצויים, לפיה על בקשה לפי סעיף 80 לחוק העונשין להיות מוגשת סמוך לאחר תום הדיון בהליך הפלילי. קביעה זו נסמכת על רצון

עמוד 3

לקשור את הבקשה לפיצוי "בטבורה להליך הפלילי", לנהל הליך מהיר ויעיל שייסמך בין היתר על החומר הראיתי שבתיק ועל ההליך שנוהל, ולמנוע הטרחת מיותרת של התביעה ובית המשפט מקום בו חלף זמן מסיום ההליך (ע"פ 2255/15 **אגבריה נ' מדינת ישראל** (פורסם ב"נבו", 22.3.16)); בג"צ 2428/99 **מדינת ישראל נ' דוויק**, פ"ד נד(1) 688 (2000); ת.פ. (ב"ש) 8327/07 **חמאסה נ' מדינת ישראל** (פורסם ב"נבו" 2.9.10)). הסברי המבקשים, גם את יש בהם לנמק חלק מהתקופה שחלפה, אינם מסבירים את כולה והדבר מוביל למסקנה לפיה המבקשים השתהו פרק זמן של ממש בהגשת הבקשה. המדובר בשיקול אשר, גם אם לא יוביל למחיקת הבקשה, פועל לחובת המבקשים ויישקל באמדתן סכום הפיצוי.

13. אשר לסיבה השניה בשלה עתרה המשיבה למחיקת הבקשה על הסף, משהוגשו התצהירים ולו בדיעבד סבורני שהפגם תוקן וכי אין למחוק את הבקשה מטעם זה.

14. מכאן לשקילת הנסיבות הנטענות כמצדיקות פיצוי. בראשון, כך לשיטתי, הנזק שנגרם למבקשים כתוצאה מהעמדתם לדין ושהייתם במעצר. המדובר בשני אנשים מבוגרים, הורים לילדים (וכנטען בבקשה גם סבים לנכדים), שנדרשו לשהות מאחורי סורג ובריה תקופה לא קצרה: מאז האירוע מושא האישום שהתרחש ביום 14.9.15 ועד לזיכויים ביום 29.12.15. אכן במקומותינו, בין היתר נוכח העומס המוטל על מערכת המשפט, אין מדובר בתקופת מעצר חריגה בארכה. אלא, שעבור הנאשם-העצור אין בכך נחמה. אודות קשיי המעצר נכתב כדלקמן:

"המעצר פוגע קשות בזכויות היסוד של העצירים ובאינטרסים בסיסים אחרים שלהם. בכך שברטוריקה המקובלת בפסיקה מודגש כי המעצר אינו מיועד להעניש את הנאשם ואף אין הוא בגדר מקדמה לעונש, אין כדי לשנות את המציאות ולגרוע מן החומרה של המעצר ומפגיעתו בנאשם. למרבית הצער, ההליכים הפליליים נמשכים לעיתים קרובות חודשים רבים. כל אותו זמן העצירים מוחזקים כלואים בתנאים קשים יותר מאלה שבהם מוחזקים אסירים. עצירים אינם זכאים לחופשות ולטיפול שיקומי. ניתוקם מקשה עליהם להכין את הגנתם" (דנ"פ 2316/95 **גנימאת נ' מדינת ישראל**, פ"ד מט(4) 589 (1995)).

עוד ניתן להניח כי קשיי המעצר היו ניכרים דווקא עבור המבקשים ובני משפחותיהם. המבקש 1 הינו בן 52, נשוי ואב ל-10 ילדים, בהם ילד בן 6 הסובל מתסמונת דאון וילדה בת 11 הסובלת מנכות בגפיה. המבקש 2 הוא בן 43, נשוי ואב לשבעה ילדים. משניהם נמנעה היכולת, בתקופה זו, לפרנס את משפחותיהם. שניהם, כך לפי תוצאת הכרעת הדין, הגיעו למסגד "אל אקצה" כדי להתפלל ומצאו עצמם שלא-בטובתם מובלים למעצר כשהם חבולים (כנראה בסרטון האירוע המצוי בחומר החקירה), לתקופה של ממש.

מעצם טיבו טומן בחובו ההליך הפלילי הכבדה אישית וכלכלית על נאשם. ועם זאת, מקום בו מדובר בפגיעה ניכרת בחירותו ובפרנסתו של אדם כמו במקרה בו עוסקת החלטה זו, אין לשיטתי להתעלם מכך וראוי כי אוצר המדינה יפצע את הנפגע בגינה.

15. המבקשים טוענים שבמהלך תקופת המעצר פוטרו ממקומות העבודה שלהם. טענה זו לא נתמכה בראיות ועל כן אני מתקשה לקבלה. עוד יש לדחותה, בנוגע למבקש 1, נוכח אמירותיו בחקירת המשטרה, עם מעצרו, לפיהן אין לו עבודה סדורה והוא מתפרנס מדמי אבטלה ומנסה לקושש הכנסה "וכל הדלתות סגורות" (ת' 1 ש' 14-15 וש' 35-36). המבקש 2 טען אמנם בחקירתו כי הוא עובד בבית מלון (ת' 3 ש' 12), אך לא הציג בבקשה הנוכחית הוכחה כי פוטר מעבודתו או כי לא התאפשר לו לשוב אליה עם שחרורו. בנסיבות אלה, איני יכול לקבל את הטענה האמורה כמגבירה את הפגיעה הכלכלית במבקשים. בדומה, לא הציגו המבקשים הוכחה לפגיעות ממוניות נוספות כתוצאה מן ההליך. אין בכך, כמובן, לגרוע מן הפגיעה הכלכלית הנוגעת לתקופת המעצר.

16. אשר לשיקול הנוגע להליכי המשפט, למעט בנקודה אחת שתפורט בהמשך איני סבור כי ההליכים

בעניינם של המבקשים התארכו יתר על המידה. עמדתי לעיל על לוח הזמנים, וסבורני כי חלוף פרק זמן של מעט למעלה משלושה חודשים מאז הוגש כתב האישום ועד שניתנה הכרעת הדין, וזאת לאחר שנדרשו שתי ישיבות הוכחות וכאשר ההגנה עצמה ביקשה דחיה של כשלושה שבועות לצורך הצגת תשובתה לאישום, הוא זמן סביר.

שקלתי גם את טענות המבקשים בנוגע להימשכות הליכי המעצר, לרבות בשל תקלות ודחיות לבקשת שירות המבחן. נוכח תוצאתו הסופית של הליך המעצר, בהוראה על מעצר המבקשים עד לתום ההליכים, והיות שההליך העיקרי התנהל במקביל ללא עיכוב דומה, איני רואה כיצד יש בסוגיה זו לסייע למבקשים.

בנוסף טענו המבקשים כנגד התנהלות המשיבה. ככלל ובכפוף לאמור בהמשך, איני סבור שהתנהלות המשיבה גרמה להתארכות ההליך. בכלל זה, התנגדותה במהלך הדיון ביום 10.11.16 לקבוע מועד הוכחות סמוך לא התקבלה על-ידי, וממילא שלא הובילה לדחייה כלשהי.

17. שונים פני הדברים בנוגע לישיבת ההוכחות הראשונה, שהתקיימה ביום 21.12.16. בישיבה זו נשמעו ראיות התביעה המרכזיות, ובראשן עדותו של השוטרי אביאל יונה שהיא הראיה הישירה היחידה שהציגה התביעה להשתתפות המבקשים בידי אבנים כלפי שוטרים באירוע. עוד נשמעה עדותו של מפקדו של יונה, הקצין יונתן ביטון, והוצגו ראיות ובהן סרטון האירוע.

במהלך זה התברר קושי ניכר שבהצבעתו של השוטרי יונה על המבקשים כמי שהשתתפו בהתפרעות הנדונה. לדיון מפורט בקושי זה ראו פסקאות 9-32 להכרעת הדין. אזכיר, כי אמירתו של יונה כי ראה, ממיקומו בפתח שער המסגד, את המבקשים מיידים אבנים נסתרה בעדות מפקדו ובנראה בסרטון האירוע לפיהם לא ניתן היה לראות, ממיקומם של השוטרים, את המקום בו שהו המבקשים ברחבת המסגד. זאת, בשל זווית הראיה והעובדה שהמתפרעים חסמו את שדה הראיה של השוטרים באמצעים שונים ובהם שמשיות גדולות שהונחו על צדן. אפנה לפסקאות 15-16 להכרעת הדין בהן בוארה אמירה זו, תוך הדגשה כי בין היתר היא נמסרה בידי עד התביעה, הקצין ביטון. בעדותו של השוטרי יונה התגלו קשיים נוספים כמפורט בפסקאות 9-32, בהם זכרון לקוי של האירוע ונתונים שהציג ואשר נסתרו בראיות אחרות ובהן עדות הקצין, למשל בשאלת שמירת קשר עין עם המבקשים או בשאלה האם הם עמדו בקרבה ליונה או במרחק ניכר ממנו.

בנסיבות אלה, ונוכח מעצרים של המבקשים, הצעתי בתום עדויותיהם של יונה וביטון לתביעה לשקול את עמדתה. לאחר הפסקה לצורך התייעצות (עמ' 34 לפרוטוקול) ביקשה התובעת להחזיר את העד יונה, שכבר עזב את האולם, לדוכן העדים כדי להציג לו שאלות נוספות "ולנוכח תשובתו נודיע עמדתנו" (שם, ש' 19). למרות התנגדות ההגנה אפשרתי זאת, והעד נשאל שאלות נוספות בדגש על צפייה בסרטון ובדיקת יכולתו להסיר את הקושי האמור. תשובותיו לא עשו כן. למרות זאת, בתום עדותו הודיעה התובעת שהמשיבה עומדת על האישום (עמ' 38). לכן נקבעה ישיבה נוספת, כאמור ליום 28.12.16.

18. בכך מצוי, לטעמי, שיקול הפועל לזכות המבקשים. אדגיש כי אין המדובר בביקורת על התביעה או בקביעה כי נפל פגם בהתנהלותה. התביעה אינה מחויבת לקבל את המלצות בית המשפט, ולא חרגה בהחלטותיה בהליך זה מן הפררוגטיבה המקצועית המסורה לה. ועם זאת, הליך הפיצוי אינו עוסק בהטלת אשם. בשקילת השלכותיהן של החלטות התביעה לא ניתן להתעלם ממספר נתונים: ראשית, כי הקושי שהתעורר בישיבה מיום 21.12.16 עוסק בראיית התביעה המרכזית, והוא שעומד בבסיס זיכויים של המבקשים. שנית, כי בישיבת ההמשך לא הציגה התביעה ראיות שיתמודדו באופן ישיר עם הקושי האמור. שלישית, כי לאחר שזכו המבקשים בהיסמך בעיקר על קושי זה, לא ביקשה המשיבה לחלוק על הזיכוי ולא ערערה עליו. ורביעית, כי מי שנשאו בתוצאותיהן של אותן החלטות הם המבקשים, שנותרו במעצר לתקופה נוספת. מסיבות אלה המדובר בשיקול הפועל בעד הבקשה לפיצוי, הגם

שבאופן מדוד וזאת משום שדובר בתקופה של 8 ימים עד לזיכויים ולא במלוא התקופה בה שהו המבקשים במעצר.

19. אשר לסיבות לזיכוי המבקשים, הרי שאין המדובר בזיכוי מחמת הספק אלא בזיכוי שנבע מכך שהמשיבה לא הצליחה להביא ראיות לביסוס טענתה כי השתתפו בהתפרעות וביידוי האבנים ולסתור את גרסתם כי שהו במקום לצרכי תפילה. אין במישור זה, אפוא, כדי לשלול את בקשת הפיצוי.
20. הוספתי ושקלתי את האינטרס שנדון לעיל, שעניינו בהימנעות מפסיקת פיצוי אשר ירתיע את רשויות התביעה במלאכתן וברצון להבטיח כי שיקולי התביעה יהיו ענייניים ומקצועיים ולא תקציביים. נוכח השיקולים שפורטו לעיל, אני סבור כי די בשיקול זה כדי להימנע מפיצוי בנסיבות הליך זה. ועם זאת, הוא פועל למיתון הסכום.
21. במכלול השיקולים, אני סבור שראוי להורות על פיצוי המבקשים, כאשר הסכום ייקבע גם בשים לב לשיקולים הפועלים מנגד ואשר פורטו לעיל.

סכום הפיצוי

22. המבקשים נדרשו לשירותיהם של עורכי דין פרטיים. לפי תקנה 9(א) לתקנות הפיצויים ולפי התוספת לתקנות, ובהעדר נסיבות חריגות (וכאלה לא מצאתי), הסכום המרבי לפיצוי בגין שכר טרחת עורכי הדין עומד על סך של 2,294 ₪ עבור לימוד התיק וטיפול בישיבה ראשונה והליכי מעצר, ועוד 688 ₪ לכל ישיבה נוספות, כשבענייננו היו חמש ישיבות נוספות. בסך הכל מדובר בסכום מרבי של 5,734 ₪ לכל מבקש.
23. אשר לימי המעצר, לפי תקנה 8 לתקנות הפיצויים הסכום המרבי לפיצוי עבור יום מעצר עומד על אחד חלקי 25 השכר הממוצע במשק ביום מתן החלטה, סך 9,334 ₪ (י"פ 209 מיום 21.2.16, עמ' 3640). היות שהמבקשים היו עצורים 107 ימים, הסכום המרבי לכל מבקש הינו 39,949.5 ₪.
24. המדובר, כאמור, בסכומים מרביים. הסכום לפיצוי בפועל ייקבע בשים לב למכלול השיקולים כמפורט לעיל, ובהם שיקולים שיש בהם למתן את הסכום בדגש על השיהוי הניכר בהגשת הבקשה והאינטרס הציבורי הנוגע לפעילות רשויות התביעה. עוד אתחשב בכך שאותו עורך-דין ייצג את שני המבקשים, ובקביעתי בהכרעת הדין לפיה, הגם שלא השתתפו בעצמם בהתפרעות או ביידוי האבנים אלא נקלעו למקום, המבקשים היו ערים להכנותיהם של המתפרעים לקראת ההתפרעות (פס' 48 להכרעת הדין).
25. במכלול השיקולים אני קובע כי על המשיבה לשלם לכל אחד מן המבקשים סך של 29,000 ₪ וזאת בתוך 30 ימים מיום קבלת החלטה זו. מתום תקופה זו יישא הסכום הפרשי הצמדה וריבית עד למועד התשלום בפועל.

המזכירות תשלח החלטה זו לצדדים.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 ימים.

ניתנה היום, כ"ח אלול תשע"ו, 01 אוקטובר 2016, בהעדר הצדדים.

